

Republika Hrvatska
Visoki kazneni sud Republike Hrvatske
Zagreb, Savska cesta 62

Poslovni broj: I Kž-452/2023-14

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Visoki kazneni sud Republike Hrvatske u vijeću sastavljenom od sudaca Željka Horvatovića, predsjednika vijeća, te Slavena Vidmara, Maje Štampar Stipić, Tomislava Juriše i mr. sc. Zorislava Kaleba, članova vijeća, uz sudjelovanje više sudske savjetnice – specijalistice Buge Mrzljak Stenzel, zapisničarke, u kaznenom predmetu protiv optuženog M. F. i optužene S. N. zbog kaznenog djela iz članka 91. točka 6. Kaznenog zakona („Narodne novine“ broj 110/97., 27/98., 50/00., 129/00., 51/01., 111/03., 190/03. – odluka Ustavnog suda, 105/04., 84/05., 71/06., 110/07., 152/08., 57/11. dalje: KZ/97.), odlučujući o žalbama državnog odvjetnika, optuženog M. F., optužene S. N. i oštećenica V. N. i maloljetne J. N., podnesenih protiv presude Županijskog suda u Splitu broj K-16/2019. od 25. rujna 2023. u sjednici vijeća održanoj 27. kolovoza 2024., u prisutnosti u javnom dijelu sjednice optuženog M. F., njegovog branitelja, odvjetnika I. S. i braniteljice optuženice, odvjetnice D. K.,

p r e s u d i o j e

I Povodom žalbi državnog odvjetnika, optuženog M. F. i optužene S. N., a po službenoj dužnosti, preinačuje se prvostupanjska presuda u pravnoj oznaci djela, te se izriče da je u radnjama opisanim pod točkom I izreke te presude, optuženi M. F. počinio kazneno djelo teškog ubojstva iz članka 91. točka 6. KZ/97., dok je optužena S. N. počinila kazneno djelo poticanja na teško ubojstvo iz članka 91. točka 6. KZ/97. u vezi s člankom 37. KZ/97.

II Uslijed odluke pod I i prihvaćanjem žalbe državnog odvjetnika preinačuje se prvostupanjska presuda u odluci o kazni na način da se

- optuženi M. F. za kazneno djelo teškog ubojstva iz članka 91. točka 6. KZ/97. zbog kojeg je proglašen krivim, na temelju istog zakonskog propisa uz primjenu članka 33. stavka 2. i članka 25. stavka 1. Zakona o sudovima za mladež („Narodne novine“ broj 88/2011., 143/2012., 148/2013., 56/2015. i 126/2019. dalje: ZSM) osuđuje na kaznu zatvora u trajanju od 8 (osam) godina, u koju kaznu mu se, na temelju članka 63. stavka 1. i 3. KZ/97., uračunava vrijeme provedeno u istražnom zatvoru od 1. srpnja

2011. do 15. travnja 2013., od 25. siječnja 2018. do 6. lipnja 2019. i od 21. studenog 2023., pa nadalje,

dok se

- optužena S. N. za kazneno djelo poticanja na teško ubojstvo iz članka 91. točka 6. KZ/97. u vezi s člankom 37. KZ/97. zbog kojeg je proglašena krivom, na temelju članka 91. KZ/97., uz primjenu članka 57. stavka 2. i 4. točke e. KZ/97., osuđuje na kaznu zatvora u trajanju od 6 (šest) godina, u koju kaznu joj se, na temelju članka 63. stavka 1. i 3. KZ/97., uračunava vrijeme provedeno u istražnom zatvoru od 1. srpnja 2011. do 19. prosinca 2014.

III Žalbe optuženog M. F., optužene S. N. i oštećenih V. F. i maloljetne J. N. odbijaju se kao neosnovane, te se u ostalom pobijanom, a nepreinačenom dijelu potvrđuje prvostupanjska presuda.

Obrazloženje

1. Uvodno označenom prvostupanjskom presudom optuženi M. F. proglašen je krivim zbog počinjenja kaznenog djela teškog ubojstva iz članka 111. točka 4. Kaznenog zakona („Narodne novine“ broj 125/11., 144/12., 56/15. i 61/15. – ispravak, 101/17., 118/18., 126/19., 84/21. i 114/22. dalje: KZ/11.), dok je optužena S. N. proglašena krivom zbog počinjenja kaznenog djela poticanja na teško ubojstvo iz članka 111. točka 4. u vezi s člankom 37. KZ/11., pa je optuženi M. F., na temelju članka 111. točke 4. KZ/11. uz primjenu članka 49. stavka 1. točke 1. u vezi s člankom 48. stavkom 2. KZ/11. osuđen na kaznu zatvora u trajanju od sedam godina, dok je optužena S. N., na temelju članka 111. točke 4. u vezi s člankom 37. KZ/11. uz primjenu članka 49. stavka 1. točke 1. u vezi s člankom 48. stavkom 2. KZ/11., osuđena na kaznu zatvora u trajanju od četiri godine i deset mjeseci.

1.1. Na temelju članka 54. KZ/11. u izrečenu kaznu zatvora optuženom M. F. uračunato je vrijeme provedeno u istražnom zatvoru od 1. srpnja 2011. do 15. travnja 2013. i od 25. siječnja 2018. do 6. lipnja 2019., a optuženoj S. N. vrijeme provedeno u istražnom zatvoru od 1. srpnja 2011. do 19. prosinca 2014.

1.2. Na temelju članka 158. stavka 2. Zakona o kaznenom postupku („Narodne novine“ broj: 152/08., 76/09., 80/11., 91/12., 143/12., 56/13., 145/13., 152/14., 70/17., 126/19., 80/22. i 36/24. - dalje u tekstu: ZKP/08.), oštećenice V. N. i maloljetna J. N. s postavljenim imovinsko pravnim zahtjevom upućene su u parnicu.

1.3. Na temelju članka 148. stavka 1. u vezi s člankom 145. stavkom 1. i 2. ZKP/08. optuženi M. F. i optužena S. N. obvezani su naknaditi troškove kaznenog postupka, na ime troškova vještačenja, svaki optuženik iznos 23.960,44 kuna /3.180,10 eura te iznos 1.910,00 kuna /253,50 eura svaki optuženik na ime podvoznih troškova svjedoka. Optuženi M. F. obvezan je na ime provedenih vještačenja naknaditi iznos od 7.885,00 kuna / 1.046,52 eura, a optužena S. N. na ime provedenih vještačenja iznos od 6.343,24 kuna / 841,89 eura / 4.811,20 eura na ime obrane po službenoj

dužnosti te svaki optuženik paušalnu svotu od po 6.000,00 kuna / 796,34 eura, sve u roku od 15 dana od pravomoćnosti presude.

2. Protiv ove presude žalbe su pravodobno podnijeli državni odvjetnik, optuženi M. F., optužena S. N. te oštećene V. F. i maloljetna J. N..

2.1. Državni odvjetnik se žali zbog odluke o kazni s prijedlogom da se pobijanu presudu preinači u odluci o kazni tako da se optuženi M. F. i optužena S. N. osude na kazne zatvora u dužem trajanju.

2.2. Optuženi M. F. u žalbi koju je podnio po branitelju I. S., odvjetniku iz Z., prvostupanjsku presudu pobija zbog bitne povrede odredaba kaznenog postupka, povrede kaznenog zakona, pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja i odluke o kazni s prijedlogom pobijanu presudu ukinuti i predmet vratiti prvostupanjskom sudu na ponovno odlučivanje, a podredno pobijanu presudu preinačiti u odluci o kazni tako da se optuženom M. F. izrekne blaža kazna.

2.3. Optužena S. N. u žalbi koju je podnijela po braniteljici D. K., odvjetnici u S., prvostupanjsku presudu pobija zbog bitne povrede odredaba kaznenog postupka, pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja, povrede kaznenog zakona, odluke o kazni i odluke o troškovima postupka s prijedlogom pobijanu presudu preinačiti tako da se u odnosu na optuženicu donese oslobađajuću presudu, ili pobijanu presudu ukinuti i vratiti na ponovno odlučivanje.

2.4. Zajedničku žalbu su podnijele oštećene V. N. i maloljetna J. F. po opunomoćeniku R. P., odvjetniku u S., zbog odluke o imovinskopravnom zahtjevu, s prijedlogom pobijanu presudu preinačiti u tom dijelu tako da se prihvati postavljene imovinskopravne zahtjeve oštećenica.

3. Odgovor na žalbu državnog odvjetnika podnijela je optužena S. N. po braniteljici D. K., u kojem optuženica žalbu državnog odvjetnika smatra neosnovanom.

4. Spis je u skladu s člankom 474. stavkom 1. ZKP/08., prije dostave sucu izvjestitelju, dostavljen Državnom odvjetništvu Republike Hrvatske.

5. O sjednici vijeća, u skladu s odredbom članka 475. stavka 1. ZKP/08., izviješteni su optuženici i njihovi branitelji koji su u žalbama i odgovoru na žalbu to zahtijevali. Sjednica je održana u prisutnosti optuženog M. F. putem video linka, njegovog branitelja I. S., braniteljice optužene S. N., D. K., a u odsutnosti uredno obaviještenog državnog odvjetnika i optužene S. N., sukladno članku 475. stavku 3. ZKP/08.

6. Žalba državnog odvjetnika je osnovana, a žalbe optuženog M. F., optužene S. N. te oštećenica V. F. i maloljetne J. N., nisu osnovane.

U odnosu na žalbe optuženika, osim na žalbe zbog odluke o kazni i troškovima postupka

7. Nije u pravu optuženi M. F. kad u žalbi tvrdi da je prvostupanjski sud počinio bitnu povredu odredaba kaznenog postupka iz članka 468. stavka 1. točke 11. ZKP/08. jer u prvostupanjskoj presudi nema razloga o odlučnim činjenicama odnosno o odlučnim

činjenicama postoji znatna proturječnost između onoga što se navodi u razlozima presude o sadržaju isprava i iskaza i samih tih isprava i iskaza zbog čega se ne može ispitati. Međutim, u nastavku žalbe optuženik ne ističe propuste u obrazlaganju pobijane presude koji bi predstavljali pogrešnu reprodukciju sadržaja dokaza provedenih tijekom rasprave, već upire na one dijelove provedenih dokaza koji, prema njegovom mišljenju, potvrđuju obranu optuženika. Naime, optuženik tvrdi da prvostupanjski sud nije dao razloge zbog čega smatra varijantu obrane optuženika s rasprave nemogućom, a tvrdi da je ta obrana podudarna s prihvaćenim kombiniranim sudskomedicinskim i traseološkim vještačenjem, jer sudskomedicinski vještak i vještak traseolog navode da se ni jedna varijanta ne može isključiti. Proturječje između onoga što se navodi u razlozima presude o sadržaju iskaza danih u postupku i samih tih iskaza optuženik nalazi u utvrđenju prvostupanjskog suda na str. 39. pobijane presude da ozljeda optuženika, u vidu posjekotine desnog lakta, nije mogla biti obrambena (obrana optuženika pred policijskim službenicima od 1. srpnja 2011. i sucem istrage 2. srpnja 2011. u kojoj optuženik priznaje da je ubio ujaka, ali u nužnoj obrani), a da sudskomedicinski vještak nije isključio takvu mogućnost.

7.1. Međutim, suprotno žalbenoj tvrdnji da je prvostupanjski sud počinio bitnu povredu odredaba kaznenog postupka iz članka 468. stavka 1. točke 11. ZKP/08., prvostupanjski sud je nakon što je detaljno analizirao sve izvedene dokaze, svaki posebno i u međusobnoj vezi, u obrazloženju pobijane presude pod točkama 42.6. i 43.7., posebno dovodeći u vezu navode kombiniranog sudskomedicinskog vještačenja s biološkim vještačenjem, naveo jasne razloge zbog čega varijantu obrane optuženika s rasprave smatra nemogućom. Isto tako, neutemeljeno optuženik upire na proturječje između zaključka prvostupanjskog suda da ozljeda optuženika u vidu posjekotine desnog lakta nije obrambena, jer u točki 42.5. (str.39) i točki 42.8., prvostupanjski sud, dovodeći u vezu obranu optuženika sa sudskomedicinskim i traseološkim vještačenjem, daje jasne razloge zbog čega utvrđuje da se radi o zalutaloj ozljedi, a ne obrambenoj. Iz navedenog proizlazi da optuženik u ovom dijelu žalbe iznosi prigovore na zaključke prvostupanjskog suda i polemizira s razlozima pobijane presude vezane uz točku I. izreke pobijane presude i utvrđenja subjektivnih i objektivnih elemenata kaznenog djela teškog ubojstva zbog kojeg je on tim dijelom izreke proglašen krivim. Time optuženi M. F. zapravo osporava pravilnost činjeničnih utvrđenja prvostupanjskog suda, zbog čega su ti njegovi žalbeni navodi i cijenjeni u dijelu ove drugostupanjske presude koji se odnosi na žalbenu osnovu iz članka 470. ZKP/08.

7.2. Neutemeljeno optužena S. N. u žalbi tvrdi da je prvostupanjski sud počinio bitnu povredu odredaba kaznenog postupka iz članka 468. stavak 1. točka 11. ZKP/08. navodeći da pobijana presuda nema razloga o odlučnim činjenicama, jer nema dokaza prema kojima bi optuženica stvarala kod optuženika osjećaj mržnje i ljubomore prema žrtvi D. N., te paušalno tvrdeći da su utvrđene odlučne činjenice proturječne izvedenim dokazima, sadržaju isprava i iskaza.

7.3. Prvostupanjski sud, suprotno navedenim tvrdnjama optuženice, nakon što je detaljno analizirao sve izvedene dokaze, svaki posebno i u međusobnoj vezi, u obrazloženju pobijane presude pod točkama 44.3. - 45.3., daje jasne razloge u svezi utvrđenja radnji počinjenja inkriminiranog kaznenog djela optužene S. N., i iz svojih utvrđenja izvodi logične zaključke koje valjano obrazlaže.

7.4. Dakle, imajući u vidu sve naprijed navedeno, suprotno tvrdnjama optuženika, prvostupanjski sud je u odnosu na odlučne činjenice dao dostatne, jasne i valjane razloge te nema proturječja, međutim druga je stvar što se optuženici s takvim utvrđenjima i zaključcima ne slažu i što smatraju da je činjenično stanje, prema njihovom subjektivnom mišljenju trebalo na drugačiji način utvrditi. Zbog navedenog u pobijanoj presudi nije počinjena bitna povreda odredaba kaznenog postupka iz članka 468. stavka 1. točke 11. ZKP/08. i presuda se može ispitati. Međutim, kako optuženici u žalbama zbog ove bitne postupovne povrede sadržajno izražavaju neslaganje s činjeničnim utvrđenjima prvostupanjskog suda, to je pitanje ispravnosti utvrđenja činjeničnog stanja, a ne navedene bitne povrede postupka, pa obrazloženje tih navoda slijedi u dijelu koji se odnosi na utvrđenje činjeničnog stanja.

8. Nije u pravu optuženi M. F. kad u žalbi tvrdi da je prvostupanjski sud počinio bitnu povredu odredaba kaznenog postupka iz članka 468. stavka 2. ZKP/08., koju obrazlaže tvrdnjom da optuženiku prije iznošenja obrane pred policijskim službenicima od 1. srpnja 2011. nije bilo priopćeno zašto se tereti, koje točno kazneno djelo mu je stavljeno na teret i koje osnovi sumnje postoje protiv njega, a da je to posebno značajno što je optuženik tada bio maloljetan, te da su tako povrijeđena optuženikova prava iz članka 7. ZKP/08., koji ima uporište u članku 24. Ustava Republike Hrvatske ("Narodne novine" broj 56/90., 135/97., 8/98. – pročišćeni tekst, 113/00., 124/00. – pročišćeni tekst, 28/01., 41/01. – pročišćeni tekst, 55/01. – ispravak, 76/10., 85/10. – pročišćeni tekst, 5/14. i 13/17. – dalje: Ustav), članku 5. stavku 1. Konvencije za zaštitu ljudskih prava i temeljnih sloboda ("Narodne novine – Međunarodni ugovori" broj: 18/97., 6/99., 8/99., 14/02., 1/06. i 13/17. – dalje: Konvencija) te članku 9. stavku 2. Pakta i članku 5. stavku 2. Konvencije, pa smatra da je „Zapisnik o ispitivanju osumnjičenika“ Matije Franca (list 23-28) od 1. srpnja 2011. nezakonit dokaz.

8.1. Iako je u pravu optuženik da je, na spornom zapisniku (list 23-28), rubrika koja se odnosi na oznaku kaznenog djela za koje postoje osnovi sumnje ostala nepopunjena, suprotno tvrdnji žalbe, optuženiku nisu bila povrijeđena njegova prava na pravično suđenje zajamčeno Ustavom i Konvencijom, jer mu je prije ispitivanja bilo priopćeno za što se tereti. Naime, na navedenom zapisniku je optuženikova izjava (list 25) prema kojoj mu je prije ispitivanja bilo priopćeno i razumije za što se tereti. Isto proizlazi i iz teksta punomoći (list 60) branitelju A. Š., odvjetniku iz S., predane prije ispitivanja 1. srpnja 2011. „da je ubio svog ujaka“. Za dodati je da je prethodno pravomoćno odbijen zahtjev optuženika M. F. za izdvajanjem navedenog zapisnika kao nezakonitog dokaza rješenjem Županijskog suda u Splitu broj K-17/13 od 27. siječnja 2016. (list 1302-1304), potvrđenog rješenjem Vrhovnog suda RH broj: I KŽ-122/16-4 od 5. travnja 2016. (list 1310-1312), a to je stav i ovog suda.

8.2. Nije u pravu optužena S. N. kad u žalbi nalazi da je prvostupanjski sud počinio bitnu povredu odredaba kaznenog postupka iz članka 468. stavka 2. ZKP/08. jer se presuda temelji na „nezakonitom pribavljenom dokazu“ tzv. plavom kompletiću, s obrazloženjem da se taj dokaz u predmet uvodi pronalaskom svjedokinje V. N., 3. srpnja 2011. što je četiri dana nakon inkriminiranog kaznenog djela, tako da je V. N., bez ovlasti policije, s prijateljicom i kćeri ulazi u stan optuženice.

8.3. Suprotno tvrdnji žalbe optuženice tzv. plavi kompletić, nije nezakonit dokaz, jer iz iskaza svjedokinja A. N. i I. H. Ž. proizlazi da su one pronašle tzv. plavi kompletić u

stanu optuženice i predale ga svjedokinji V. N., a ona ga je predala policiji. Naime, prema članku 10. stavku 2. ZKP/08. nezakoniti su dokazi pribavljeni kršenjem Ustavom, zakonom ili međunarodnim pravom propisane zabrane mučenja, okrutnog ili nečovječnog postupanja te zabrane povrede prava na dostojanstvo, koji su pribavljeni povredom Ustavom, zakonom ili međunarodnim pravom zajamčenih prava obrane, prava na ugled i čast te prava na nepovredivost osobnog i obiteljskog života, koji su pribavljeni povredom odredaba kaznenog postupka ili koji su izričito predviđeni ZKP/08. te za koje se saznalo iz nezakonitih dokaza. Kako se u konkretnoj situaciji ne radi niti o jednom od izričito navedenih razloga, tzv. plavi kompleteć, nije nezakonit dokaz.

8.4. Također neutemeljeno optužena S. N. u žalbi upire na arbitrarnost prvostupanjske presude paušalno navodeći da su zanemarena stajališta Europskog suda za ljudska prava i zaštita temeljnih ljudskih prava, tvrdeći da je presuda posljedica suđenja po osobnom uvjerenju, a ne na temelju dokaza i činjenica i selektivnom tumačenju zakona i dokaza. Naime, optuženica, tako ističući, ne konkretizira u čemu bi se arbitrarnost sastojala. Zbog navedenog, stav je ovog drugostupanjskog suda, imajući na umu obrazloženje prvostupanjskog suda te postupak u cjelini, nema dvojbe da je prvostupanjski sud, nakon savjesne i sveobuhvatne analize dokaza, dao detaljno obrazloženje za svoja činjenična i pravna utvrđenja, te iznio jasne zaključke pa je bez osnova prigovor o arbitrarnosti presude i nepravičnosti postupka.

8.5. Slijedom svega iznesenog, prvostupanjski sud nije počinio postupovne povrede koje u izjavljenim žalbama ističu optuženici, a isto tako nisu počinjene niti druge bitne povrede odredaba kaznenog postupka, na čije postojanje drugostupanjski sud, u skladu s odredbom članka 476. stavka 1. točke 1. ZKP/08., pazi po službenoj dužnosti.

9. Optuženi M. F. se žali zbog povrede kaznenog zakona koju nalazi u nedostatku kvalifikatornog elementa teškog ubojstva tvrdeći da niske pobude ne proizlaze iz motiva „planiranog zajedničkog života“, a da je obrazloženje kvalifikatornog elementa teškog ubojstva u točki 43. nejasno i proturječno s izrekom.

9.1. Međutim, suprotno ovakvim tvrdnjama žalitelja, prvostupanjski sud je, na vrlo opširan način u točki 43. pobijane presude iznio razloge zašto nalazi dokazanom kvalifikatornu okolnost osobito niskih pobuda, koje i ovaj drugostupanjski sud u potpunosti prihvaća. Tako, prvostupanjski sud osobito niske pobude utvrđuje kao osjećaj mržnje i ljubomore optuženika prema žrtvi D. N., jer mu on stoji na putu kao zapreka u ostvarenju motiva zajedničkog života s optuženom S. N..

9.2. Zbog navedenog i po ocjeni ovog drugostupanjskog suda, pravilno je utvrđenje prvostupanjskog suda da osjećaj mržnje i ljubomore u svojoj ukupnosti s načinom izvršenja kaznenog djela, njegovog hladnokrvnog pripremanja, bešćutnog izvršenja i nedostatka osjećaja odgovornosti za učinjeno ukazuju na postupanje optuženika iz osobito niskih pobuda. Iz svega naprijed navedenog proizlazi kako prvostupanjski sud nije počinio povrede kaznenog zakona na koje optuženik upire u ovom dijelu žalbe.

10. Optužena S. N. povredu kaznenog zakona nalazi u pogrešnoj pravnoj kvalifikaciji poticanja neizravnom namjerom i tvrdi da nema kaznenog djela poticanjem jer iz same obrane optuženog M. F. proizlazi da je on već stvorio odluku „...da će ubiti do kraja kolovoza...“

10.1. Suprotno tvrdnji žalbe, po ocjeni ovog drugostupanjskog suda, točna je pravna kvalifikacija poticanja s neizravnom namjerom utvrđena po prvostupanjskom sudu. Naime, prvostupanjski sud je pravilno utvrdio da je optuženica, prije nego što je optuženi M. F. donio odluku o ubojstvu svog ujaka, u izravnom odnosu prema optuženiku, govorila mu o odnosu ujaka prema njoj, znajući da je optuženik u nju zaljubljen, te je na jedan vrlo rafinirani način ga okretala protiv žrtve i stvarala kod njega osjećaj mržnje i ljubomore prema istom, pristajući kod optuženika stvoriti odluku o počinjenju inkriminiranog kaznenog djela, pa kad je optuženik donio odluku u tome ga ohrabivala pritužbama i planiranjem zajedničkog života. U navedenim radnjama optuženice sadržani su svi subjektivni i objektivni elementi poticanja kvalificiranog ubojstva iz osobito niskih pobuda s neizravnom namjerom.

10.2. Međutim, kako optuženica obrazlaže povredu kaznenog zakona činjeničnom tvrdnjom iz obrane optuženog M. F. da je, on sam, prethodno stvorio odluku ubiti ujaka, ona žalbenu osnovu povrede kaznenog zakona posredno vezuje za pogrešno i nepotpuno utvrđeno činjenično stanje, pa obrazloženje tih navoda slijedi u dijelu koji se odnosi na (ne) pravilno utvrđenje činjeničnog stanja.

10.3. Prema tome, postojanje povrede kaznenog zakona prosuđuje se prema činjeničnom stanju iz izreke presude, a ne onom koje bi, s motrišta žalitelja, bilo ispravno. Zbog svega naprijed navedenog proizlazi kako prvostupanjski sud nije počinio povredu kaznenog zakona na koje optuženici upiru u ovim dijelovima žalbe.

10.4. Međutim ispitujući pobijanu presudu po službenoj dužnosti u skladu s odredbom članka 476. stavka 1. točke 2. ZKP/08., ovaj drugostupanjski sud je utvrdio povredu kaznenog zakona na štetu optuženog M. F.. Naime, prvostupanjski sud je odlučujući o kazni, optuženika na temelju članka 111. točke 4. KZ/11. uz primjenu članka 49. stavka 1. točke 1. u vezi s člankom 48. stavkom 2. KZ/11. osudio na kaznu zatvora u trajanju od sedam godina. Prvostupanjski sud je potpuno zanemario članak 33. stavak 2. ZSM-a prema kojem kad se sudi punoljetnoj osobi koja je navršila dvadeset i tri godine života za kazneno djelo počinjeno u maloljetnosti, sud će umjesto maloljetničkog zatvora izreći kaznu zatvora, a kod izricanja kazne zatvora sud će kaznu zatvora odmjeriti u granicama u članku 25. ZSM-a prema kojima ako je za kazneno propisana kazna dugotrajnog zatvora, maloljetnički zatvor može trajati do deset godina. To znači da je promašeno prvostupanjski sud, primjenom odredaba o ublažavanju kazne optuženika osudio na kaznu zatvora u trajanju sedam godina iz čega bi proizlazilo da je, bez ublažavanja kazne, optuženiku mogla biti po članku 111. KZ/11. izrečena kazna zatvora najmanje deset godina ili dugotrajnog zatvora, što je protivno naprijed navedenom limitu kazne iz članka 33. stavka 2. u vezi s člankom 25. ZSM-a. Time je prvostupanjski sud povrijedio kazneni zakon na štetu optuženog M. F..

10.5. Budući da se nakon počinjenja kaznenih djela (iz članka 91. točka 6. KZ/97. za koje je optuženi M. F. proglašen krivim i iz 91. točka 6. KZ/97. u vezi s člankom 37. KZ/97. za koje je optužena S. N. proglašena krivom) promijenio kazneni zakon koji je

stupio na snagu 1. siječnja 2013. i sada je na snazi Kazneni zakon ("Narodne novine" broj 125/11., 144/12., 56/15., 61/15., 101/17., 118/18., 126/19., 84/21., 114/22. 114/23. i 36/24.- dalje: KZ/11.), to je potrebno ocijeniti je li KZ/11., u skladu s člankom 3. stavkom 2. KZ/11., blaži zakon. Naime, članak 3. KZ/11. propisuje da se prema počinitelju primjenjuje zakon koji je bio na snazi u vrijeme kad je kazneno djelo počinjeno (stavak 1.), ali da će se, ako se zakon nakon počinjenja kaznenog djela, a prije donošenja pravomoćne presude, izmijeni jednom ili više puta, primijeniti zakon koji je najblaži za počinitelja (stavak 2.). Prema članku 3. stavku 1. KZ/11. trebalo je primijeniti zakon koji je bio na snazi u vrijeme počinjenja kaznenog djela, odnosno KZ/97.

11. Nisu osnovane žalbe optuženika niti zbog pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja jer je prvostupanjski sud sve odlučne činjenice pravilno i potpuno utvrdio.

11.1. Optuženi M. F. u obrazloženju žalbe zbog pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja na fragmentaran način nastoji osporiti svaku od pojedinačnih indikativnih okolnosti na temelju kojih je prvostupanjski sud izveo zaključak o dokazanosti navoda optužbe o tome da je on počinio predmetno kazneno djelo. Tako optuženik osporava zaključak prvostupanjskog suda iz točke 38. pobijane presude da on govori istinu u obranama koju daje u pred policijskim službenicima i sucem istrage kad priznaje usmrćenje ujaka, dok u varijantama obrana s rasprava u kojima navodi da je optužena S. N. zadala smrtonosni ubod žrtvi govori neistinu, problematizirajući navode prihvaćenog kombiniranog sudskomedicinskog i traseološkog vještačenja da je smrtonosni ubod nožem mogla zadati muška ili ženska osoba, dominantnom ili nedominantnom rukom, u položaju sučelice ili straga, te utvrđenjem prvostupanjskog suda da je optuženica bila u neposrednoj blizini događaja i da se krv na neki način prenijela na njenu odjeću.

11.2. Međutim, ovi žalbeni prigovori su evidentno neosnovani jer je prvostupanjski sud potpuno pravilno i s punom izvjesnošću upravo na temelju provedenog kombiniranog sudskomedicinskog i traseološkog vještačenja sadržano u točkama 42.6. i 42.7. pobijane presude, utvrđuje da je bila borba između napadača i žrtve D. N. i u toj borbi napadač je žrtvi zadao smrtonosni ubod nožem, a osim toga mu je nanio i brojne druge ozljede, koje je napadač žrtvi zadao tupotvrdim sredstvom. Prvostupanjski sud utvrđuje kako optužena S. N. nije bila u borbi sa žrtvom D. N. budući da na njenom tijelu i odjeći nije bilo tragova te borbe. Optuženu S. N., kao napadača koji je zadao smrtonosni ubod nožem, isključuje biološko vještačenje (točka 14. pobijane presude), prema kojem pod noktima i na noktima njenih ruku nije bilo bioloških tragova, a da je ona bila u borbi sa žrtvom, moralo je ostati bioloških tragova makar u neznatnim količinama, pa i nakon pranja ruku. Za razliku od optužene S. N., optuženi M. N. imao je niz ozljeda na licu i rukama specifičnih za ozljede nastale u borbi, a u brisu noktiju desne ruke pronađen je profil DNA noktiju žrtve, a isto tako na odjeći žrtve i to donjem rubu potkošulje, obući, čarapama i prstenu, pronađen je profil optuženika.

11.3. Prema tome, na temelju provedenog kombiniranog sudskomedicinskog i traseološkog vještačenja i biološkog vještačenja, koja je, kao stručna i objektivna prvostupanjski sud ispravno ocijenio vjerodostojnim, a koje optuženik zanemaruje, po

ocjeni ovog drugostupanjskog suda, logično zaključuje prvostupanjski sud, da je optuženikova obrana pred policijskim službenicima i sucem istrage, u dijelu u kojem priznaje usmrćenja žrtve, vjerodostojna, dok je njegova obrana s rasprava u kojoj tereti optuženu S. N. da je ona žrtvi zadala smrtonosni ubod, nevjerodostojna.

11.4. Također optuženi M. F. nastoji osporiti utvrđenje prvostupanjskog suda vezano za njegovu obranu pred policijskim službenicima i sucem istrage u kojoj je priznao da je usmrtio žrtvu D. N., osim u dijelu da je postupao u nužnoj obrani, tvrdeći da je bio napadnut od strane žrtve D. N.. Ovu tezu obrane, optuženik obrazlaže zadobivenom ozljedom u vidu posjekotine desnog lakta za koju sudskomedicinski vještak i kombinirano sudskomedicinsko i traseološko vještačenje ne isključuju mogućnost da se radi o obrambenoj ozljedi, a prvostupanjski sud bez obzira na navode sudskomedicinskog vještaka i kombiniranog sudskomedicinskog i traseološkog vještačenja ovu ozljedu tretira kao zalutalu.

11.5. Suprotno ovoj žalbenoj tvrdnji, s pravom prvostupanjski sud otklanja mogućnost da se radi o obrambenoj ozljedi, jer optuženik nije bio izvrnut nikakvom napadu žrtve i logično zaključuje da je ne prihvatljiv dio obrane optuženika pred policijskim službenicima i sucem istrage u dijelu prema kojem bi on postupao u nužnoj obrani. Naime, prvostupanjski sud utvrđuje da se radi o zalutaloj ozljedi upravo na navodima sudskomedicinskog vještaka dr. A. A. koji u svom nalazu i mišljenju (točka 21. str. 27. pobijane presude) ozljedu lakta optuženika tretira kao zalutalu i navodi da se obrambene rane redovito nalaze na prstima i dijelovima šaka, te kombiniranom sudskomedicinskom i traseološkom vještačenju gdje se navodi da se radi o eventualnoj mogućnosti da je posjekotina desnog lakta obrambena ozljeda nastala podizanjem ruku (točka 22. pobijane presude str. 29.). Nadalje, prvostupanjski sud utvrđuje da je navedena ozljeda zalutala, a ne obrambena i iz same obrane optuženika prema kojoj ne proizlazi da ga je ujak napao, budući da je za njega naveo da njegov ujak nije takav i nikada mu ne bi našao. Sve naprijed navedeno, optuženik u žalbi posve zanemaruje, pa je potpuno prihvatljivo utvrđenje prvostupanjskog suda da se radi o zalutaloj ozljedi. S obzirom na naprijed iznesena utvrđenja, za ovaj drugostupanjski sud, nisu prihvatljivi žalbeni navodi optuženika da je posjekotina, koju je zadobio na desnom laktu, obrambena ozljeda, a što bi posljedično moglo značiti da se kritične zgrade branio od napada žrtve D. N. i da je postupao u nužnoj obrani.

12. Optužena S. N. nalazi pogrešno utvrđeno činjenično stanje u utvrđenju prvostupanjskog suda kako je ona pričala optuženom M. F. o svojim nesuglasticama sa svojim suprugom D. N., a tvrdi da to nije istina i da za to nema dokaza, te da je postupanje optuženog M. F. bilo van njene kontrole. Ovu tvrdnju obrazlaže i navodima vještaka dr. G. D. i dr. R. R. koji su za optuženika naveli da je natprosječne inteligencije, osoba kod koje gotovo ne postoji mogućnost manipulacije, ali i sa smetnjama na razini osobnosti i potisnutom agresijom.

12.1. Suprotno ovim žalbenim navodima optuženice, prvostupanjski sud, prihvaćajući obranu optuženog M. F. pred policijskim službenicima od 1. srpnja 2011. i pred sucem istrage od 2. srpnja 2011. (osim u dijelu prema kojem je optuženik postupao u nužnoj obrani) prihvaća i navode iz točke 6. pobijane presude gdje optuženik navodi da mu je optužena S. N. govorila kako muža mrzi iz dna duše, da je njen suprug „mamina podsuknja“, da mu je optuženica putem mobitela početkom travnja 2011.

rekla kako ju ujak fizički maltretira i da je često tuče, kako ju je udario glavom u zid pa je doživjela teži potres mozga, te da su navedene priče optuženice kod njega stvorili veliki bijes i revolt prema ujaku, te da je sredinom lipnja 2011. odmah po njegovom dolasku na H., optuženica mu je ponovno rekla kako ima velike probleme sa suprugom koji ju konstantno zlostavlja, tako da joj je on 27. lipnja 2011. rekao da će do kraja ljeta ubiti ujaka kako bi njih dvoje mogli nastaviti zajednički život jer nije više mogao od ljubomore trpjeti njegovu ponašanje prema optuženici. S tim se optuženica suglasila, ali mu je kazala da ne radi gluposti.

12.2. Prema tome, suprotno navodima žalbe, i po ocjeni ovog drugostupanjskog suda, potpuno je prihvatljiv rezon prvostupanjskog suda prihvatiti ovaj dio obrane optuženika pred policijskim službenicima i sucem istrage, jer je on iskren i optuženik kaže da ga optuženica nije izravno nagovarala optuženika da ubije svog ujaka. U tom kontekstu, potpuno je logičan zaključak prvostupanjskog suda, da je izostanak suprotstavljanja optuženice ubojstvu njenog supruga, ili prijave za prijetnju, značilo ohrabrivanje optuženika u počinjenju inkriminiranog kaznenog djela. Dakle, prigovor optuženice da nema dokaza da je optuženom M. N. govorila o svojim nesuglasticama sa svojim suprugom D. N. ukazuje se promašenim. Uzimajući pri tome u kontekst da je optuženica bila u ljubavnom odnosu s optuženikom, te u braku sa žrtvom D. N. i da je optuženiku pričala o odnosu žrtve prema njoj, sasvim je logično da nema drugih svjedoka tim razgovorima optuženice i optuženika u kojima se optuženica žalila optuženiku na ponašanje žrtve prema njoj.

12.3. Isto tako, neutemeljeno optuženica tvrdi i da nije mogla utjecati na optuženika. Naime, iako je utvrđeno da je optuženik iznadprosječne inteligencije, prema navodima vještaka dr. G. D. i dr. R. R. radi se o osobi u adolescentskoj dobi u kojoj je procjena psihičkog stanja izuzetno složena jer nije završen proces psihičkog odrastanja odnosno sazrijevanja (točka 45.3. pobijane presude), a vještakinja R., psihologinja, s tim u vezi je iskazala da je adolescent lakovjeran i sugestibilan (list 998.), pa nije prihvatljiva tvrdnja optuženice, budući da je optuženik natprosječne inteligencije, da ne postoji mogućnost manipulacije, što proizlazi i iz navoda vještaka dr. G. D. (list 609) koji je iskazao da je optuženi M. F. bio zaljubljen i ljubomoran, a njegova ljubomora nije bila patološka. Naprijed iznesena utvrđenja vještaka glede psihičkog profila optuženog M. F., nedvojbeno demantiraju žalbene navode optuženice da ona nije mogla utjecati na optuženika, a iz navoda pod točkom 12.1. proizlazi da je ona i utjecala na optuženika.

13. Pogrešno utvrđeno činjenično stanje optužena S. N. nalazi i u utvrđenju prvostupanjskog suda o nevjerodostojnosti njene obrane kad ista navodi da je prije smrtonosnog uboda zaspala na kauču u neposrednoj blizini, i da je odmah, nakon što je vidjela da njen suprug uboden, otišla po pomoć bez da se prala i presvlačila prije dolaska policije. Ove tvrdnje obrazlaže da je na istoj udaljenosti od žrtve gdje ga je vidjela ubodenog, spavala njena trogodišnja kćer koja je spavala sve do iznošenja iz sobe po događaju, te da su svjedoci N. S., N. S. i Đ. K. došli u pomoć po njenom pozivu i pozvali hitnu, da su navedeni svjedoci nju vidjeli svu krvavu, rastresenu, što znači da se nije prala i presvlačila.

13.1. Suprotno iznesenim tvrdnjama optuženice, po ocjeni ovog drugostupanjskog suda, prvostupanjski sud je logično zaključio u točki 44.7. pobijane presude da je obrana optuženice kako je kritične zgrade ona zaspala i da ju je probudio žamor, a

kad je ustala i vidjela kako njen suprug leži na prsima, a optuženi M. F. je kleči na gornjem dijelu njegovog tijela (točka 7.5. pobijane presude) te odmah je otišla po pomoć, nevjerodostojna, budući da je prema prihvaćenom nalazu i mišljenju kombiniranog sudskomedicinskog i traseološkog vještačenja ubojstvo bilo poprište intenzivnog i dinamičnog zbivanja karakterističnog za borbu i žrtva je, nakon smrtonosne ozljede koju je zadobila na početku borbe, imala snage aktivno se boriti desetak minuta.

13.2. Po ocjeni ovog drugostupanjskog suda, s pravom je prvostupanjski sud ocijenio obranu optuženice nevjerodostojnom i u dijelu kada navodi da je odmah išla po pomoć, te se nije presvlačila i prala, jer iz iskaza svjedokinje V. N., I. B. i V. R. proizlazi da su iste, neposredno prije ubojstva vidjele optuženicu u tzv. plavom kompleću, a svjedokinje A. F. i I. H. Ž. pronašle isti u košari za rublje na kojem se prema biološkom vještačenju nalaze tragovi krvi, a iz traseološkog vještačenja (točka 44.9. pobijane presude) na mjestu događaja pronađeni su tragovi krvi u vidu kapi tamnog ruba blijede ispune koji se nalaze ispred ulaza u kupaonicu, na podu kupaonice, ispred ulaza u spavaću sobu i na podu spavaće sobe, karakteristični za tragove krvi pomiješane s vodom, a susreću se kod nepotpunog ispiranja ili pranja zakrvavljenog predmeta ili dijela tijela, pa vještak zaključuje da bi se moglo raditi o kapanju "oprane" krvi s pranog odjevnog predmeta ili dijelova tijela, a raspored i oblik ovih tragova upućuje na kretanje osobe po mjestu događaja. Stoga je logičan zaključak prvostupanjskog suda da optuženica, neposredno nakon što je optuženik usmrtio njenog supruga, dok leži u lokvi krvi i još daje znakove života, ne pruža pomoć suprugu, već se presvlači iz tzv. plavog kompleća kojeg stavlja na dno košare za rublje, oblači drugu odjeću i tek onda ide po pomoć.

14. Optužena S. N. obrazlaže pogrešno utvrđeno činjenično stanje tvrdnjom da uspostava njene emocionalne veze s optuženim M. F., ne znači da je dokazan motiv za počinjenje kaznenog djela kao prethodnica cilja zajedničkog života s maloljetnikom.

14.1. Po ocjeni ovog drugostupanjskog suda, s pravom prvostupanjski sud utvrđuje motiv zajedničkog života i to na iscrpan način obrazlaže u točki 44.6. pobijane presude i on se nameće kao zaključak utvrđenja da optuženica ne skriva ljubavni odnos s optuženim M. F. tako da je M. ljubavni ugriz na vratu pokazivala susjedi, svjedokinji I. Ž. i rekla joj da je M. ugrizao, suprugu je priznala da je u ljubavnom odnosu s M. pa inkriminirano kazneno djelo predstavlja kulminaciju koja je dovela do ljubavnog trokuta između nje, njenog supruga D. i optuženog M. F..

15. Prema tome, suprotno žalbenim navodima optuženika, zbog svih naprijed iznesenih razloga, prvostupanjski sud je, i po ocjeni ovog drugostupanjskog suda, sva sporna pitanja i odlučne činjenice u ovom kaznenom postupku pravilno i potpuno utvrdio te je ispravno zaključio da se u radnjama optuženog M. F. stječu objektivni i subjektivni elementi kaznenog djela teškog ubojstva, dok se u radnjama optužene S. N. kaznenog djela poticanja na teško ubojstvo, za koja ih je proglasio krivim, pa su žalbe optuženika zbog pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja, neosnovane.

U odnosu na žalbe stranaka zbog odluke o kazni

16. Zbog odluke o kazni žale se obje stranke. Državni odvjetnik smatra da je sud optuženicima precijenio značaj olakotnih okolnosti i nije im trebao ublažavati kazne, te im je izrekao preblage kazne kojim se neće postići svrha kažnjavanja. S druge strane, optuženi M. F. smatra da mu je sud izrekao prestrogu kaznu, a optužena S. N. smatra svoju žalbu zbog odluke o kazni bespredmetno obrazlagati jer se pobijana presuda „temelji na činjenicama koje nisu dokazane i da je pobijana presuda nastala na povredama ZKP-a“.

17. U donosu na optuženog M. F., pri izboru vrste i mjere kazne prvostupanjski sud je ocijenio sve okolnosti koje utječu da kazna po vrsti i mjeri bude lakša ili teža. Olakotnim okolnostima cijenio je protek vremena od počinjenja djela, činjenicu da je optuženik bio maloljetan u vrijeme počinjenja djela, njegove uredne osobne i obiteljske prilike budući da je oženjen i uredno funkcionira u društvu te iskazano žaljenje zbog posljedica djela te neosuđivanost dok nije našao otegotnih okolnosti.

17.1. Državni odvjetnik u odnosu na optuženog M. F. smatra da je prvostupanjski sud precijenio olakotne okolnosti, ističe da je pokojna žrtva - D. N. nije zadobila samo jednu ozljedu, već više ozljeda i to nakon što je zadao žrtvi smrtonosnu ozljedu što govori o koliko je optuženik odlučan i beščutan, a pri tome se radi o njegovom ujaku koji se uz to još dobro i očinski ponašao prema njemu, koji ga je volio, koji mu je materijalno pomagao i omogućavao mu zaposlenje, te da je bio osoba mlađe životne dobi, koji je tada imao malo djeteta i zahtjevan posao.

17.2. Optuženi M. F. ističe da mu je izrečena skoro maksimalna kazna unatoč brojnim olakotnim okolnostima, bez i jedne utvrđene otegotne okolnosti.

17.3. U pravu je državni odvjetnik, da je prvostupanjski sud optuženom M. F. precijenio olakotne okolnosti i pogrešno ih ocijenio kao naročito olakotne okolnosti i stav je ovog drugostupanjskog suda da je potrebno izreći strožu zatvorsku kaznu, zbog čega je pobijana presuda preinačena u odluci o kazni. Naime, kad se ima na umu da je za kazneno djelo iz članka 91. točke 6. KZ/97. propisana kazna zatvora najmanje deset godina ili kazna dugotrajnog zatvora, te da se na optuženika ima primijeniti članak 33. stavak 2. ZSM-a s propisanim limitima visine kazne zatvora u članku 25. ZSM-a prema kojima za predmetno kazneno djelo kazna zatvora može trajati do deset godina, ovaj drugostupanjski sud, cijeneći sve navedeno, nalazi da je kazna zatvora u trajanju od osam godina primjerena težini počinjenog kaznenog djela, ličnosti optuženika i okolnostima djela, stupnju krivnje optuženika, pa će se tom kaznom ostvariti svi oni ciljevi i svrhe kažnjavanja koji su predviđeni u članku 50. KZ/97. Izrečena kazna sadrži u sebi dostatnu količinu moralne i društvene osude za zlo koje je optuženik počinjenjem kaznenog djela prouzročio žrtvama, ali isto tako i društvenoj zajednici u cjelini te će se ostvariti zahtjevi generalne i specijalne prevencije. U izrečenu kaznu je optuženiku na temelju propisa citiranih u izreci uračunato vrijeme provedeno istražnom zatvoru od 1. srpnja 2011. do 15. travnja 2013., od 25. siječnja 2018. do 6. lipnja 2019. i od 21. studenog 2023., pa nadalje. Upravo zbog razloga koji su navedeni u prethodnom dijelu obrazloženja u vezi odluke o kazni nije osnovana žalba optuženika u dijelu u kojem se žali zbog odluke o kazni, čime nekritički bagatelizira pogibeljnost kaznenog djela, a utvrđene olakotne okolnosti nisu u toj mjeri značajne da bi opravdale izricanje blaže kazne.

18. Prvostupanjski sud je optuženoj S. N. sud je pri izboru vrste i mjere kazne kao olakotno cijenio protok vremena od počinjenja djela, činjenicu da je majka maloljetnog djeteta, korektno držanje pred sudom i dosadašnju neosuđivanost te činjenicu da je djelo počinila s neizravnom namjerom dok sud nije našao otegotnih okolnosti.

18.1. Državni odvjetnik smatra da je prvostupanjski sud precijenio olakotne okolnosti na strani optuženice, ističe da prvostupanjski sud zaboravlja dobnu razliku između njenih i optuženikovih godina, što mu je ona ujna, a zanemaruje supruga i dijete.

18.2. Iako optužena S. N. ne obrazlaže žalbu u dijelu odluke o kazni u smislu članka 478. ZKP/08., a žali se zbog pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja i povrede kaznenog zakona na njenu štetu, takva žalba u sebi sadrži i žalbu zbog odluke o kazni.

18.3. Prema stavu ovog drugostupanjskog suda, u pravu je državni odvjetnik da prvostupanjski sud nije u dovoljnoj mjeri cijenio objektivnu težinu počinjenog kaznenog djela, ali nije u pravu kada navodi da nije bilo mjesta sudskom ublažavanju kazne. Naime, ovaj drugostupanjski sud smatra da navedene brojne olakotne okolnosti u svojoj ukupnosti predstavljaju postojanje naročito izraženih olakotnih okolnosti da se svrha kažnjavanja može postići i blažom kaznom od propisane pa su ispunjene pretpostavke iz članka 57. stavak 2. KZ/97. (sudsko ublažavanje kazne). Posebno je za uzeti u obzir da je optuženica počinila kazneno djelo s neizravnom namjerom što je blaži oblik krivnje za poticanje. Cijeneći visinu propisane kazne za kazneno djelo iz članka 91. točke 6. KZ/97. najmanje deset godina ili kaznom dugotrajnog zatvora, te svrhu kažnjavanja iz članka 50. KZ/11. ovaj sud je stava da će kazna zatvora u trajanju šest godina adekvatno izraziti društvenu osudu zbog počinjenog kaznenog djela, utjecati na optuženicu da ubuduće ne čini kaznena djela, utječe na sve ostale da ne čine kaznena djela i da se primjenom propisanih kazni utječe na svijest građana o pogibeljnosti kaznenih djela i pravednosti kažnjavanja njihovih počinitelja. Zbog navedenog je prihvaćanjem žalbe državnog odvjetnika preinačio u odluci o kazni presudu te je optuženicu na temelju članka 91. točke 6. KZ/97. u vezi s člankom 37. KZ/97., uz primjenu članka 57. stavka 2. i 4. točke e. KZ/97., osudio na kaznu zatvora u trajanju od šest godina, u koju kaznu joj je, na temelju članka 63. stavka 1. i 3. KZ/97., uračunato vrijeme provedeno u istražnom zatvoru od 1. srpnja 2011. do 19. prosinca 2014. Upravo zbog razloga koji su navedeni u prethodnom dijelu obrazloženja u vezi odluke o kazni nije osnovana žalba optuženice u dijelu u kojem se žali zbog odluke o kazni.

U odnosu na žalbu zbog imovinskopravnog zahtjeva

19. Nisu o pravu oštećene V. N. i maloljetna J. F. kada u žalbi u svojoj žalbi zbog imovinskopravnog zahtjeva tvrde da prvostupanjski sud ne navodi razloge ne odlučivanja o njihovom imovinskopravnom zahtjevu, nego se samo prvostupanjski sud poziva na članak 158. stavak 2. ZKP/08, te da je prvostupanjski sud trebao barem djelomično odlučiti o istom primjenjujući Orijentacijske kriterije, sukladno uputama i praksi VSRH.

19.1. Naprijed izneseni stav oštećenica nije prihvatljiv jer je prvostupanjski sud, u skladu s odredbom članka 158. stavka 2. ZKP/08. oštećenice s imovinskopравnim zahtjevom pravilno uputio u parnicu, budući da podaci kaznenog postupka ne daju pouzdanu osnovu za potpuno, a niti djelomično dosuđenje postavljenog imovinskopравnog zahtjeva.

19.2. Naime, podneskom od 20. rujna 2023. (list 1643-1644) svaka oštećenica je postavila imovinskopравni zahtjev u kojem je zatražila da joj se optuženik s osnova neimovinske štete naknadi iznos od 55.000,00 eura/ 414.397,50 kuna, s pripadajućom zakonskom kamatom.

19.3. Dakle, kako je riječ o neimovinskoj šteti, ispravno je prvostupanjski sud zaključio da podaci kaznenog postupka ne daju pouzdanu osnovu, niti za potpuno, niti djelomično, dosuđenje imovinskopравnog zahtjeva kojeg su oštećenice postavile te su osnovano, u skladu s odredbom članka 158. stavak. 2. ZKP/08., s imovinskopравnim zahtjevom upućene u parnicu.

U odnosu na žalbu zbog odluke o trošku

20. Iako optužena S. N. kao žalbenu osnovu navodi odluku o trošku ona ju ni jednom riječi ne konkretizira već navodi da ju je bespredmetno obrazlagati jer se pobijana presuda „temelji na činjenicama koje nisu dokazane i da je pobijana presuda nastala na povredama ZKP-a“, pa ovaj drugostupanjski sud smatra žalbu zbog odluke o trošku kao da nije podnesena.

21. Slijedom svega iznesenoga, te kako ispitivanjem pobijane presude sukladno članku 476. stavku 1. točki 1. ZKP/08. nisu utvrđene povrede na koje drugostupanjski sud pazi po službenoj dužnosti, osim onih koje su ispravljene pod točkom I izreke ove presude, niti druge povrede kaznenog zakona sukladno članku 476. stavku 1. točki 2. ZKP/08., na temelju članka 486. stavka 1. i članka 482. ZKP/08. ZKP/08., odlučeno je kao u izreci.

U Zagrebu 27. kolovoza 2024.

Predsjednik vijeća:

Željko Horvatić